

*Kevyesti
kipsissä*

VEERA VAAHTERA

TAMMI

VEERA VAAHTERA

*Kevyesti
kipsissä*

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Luvussa 6 lainattu katkelma on Astrid Lindgrenin teoksesta *Veljeni Leijonamieli* (WSOY 1973). Sen on suomentanut Kaarina Helakisa.

Luvussa 10 lainattu katkelma on Per Wästbergin teoksesta *Maaperä* (Tammi 1974). Sen on suomentanut Pirkko Talvio-Jaatinen.

Luvun 32 kirjojen aloituslauseet ovat peräisin seuraavista teoksista:
Erlend Loe: *Supernaiivi* (Like 2002), suomentanut Outi Menna.
Gabriel García Márquez: *Sadan vuoden yksinäisyys* (WSOY 1972), suomentanut Matti Rossi.

Yann Martel: *Piin elämä* (Tammi 2003), suomentanut Helene Bützow.

© Veera Vaahtera ja Kustannusosakeyhtiö Tammi 2016

ISBN 978-951-31-8919-8

Painettu EU:ssa

Koska maailma oli luotu seurallisia ihmisiä varten, välillä oli pakko rikkoa sääntöjä.

Puolustukseksi kerrottakoon, että olin maanantaina osallistunut kirjaston maakunta-arkiston hoitajan eläkekahveille. Olin antanut rahaa kukkakimppuun, allekirjoittanut kortin, piiloutunut tottelevaisesti muiden mukana arkiston hyllyjen väliin ja hypännyt pahaa aavistamattoman uhrin eteen valojen syttyessä. Olin näppäillyt hätänumeron valmiiksi puhelimeen siltä varalta, että arkistonhoitaja saisi säikähdyksestä sydänkohtauksen. Naisen toinnuttua olin jonottanut halaamaan häntä. Yves Rocherin hajuvesi oli tuoksunut vaatteissani iltaan asti.

Tiistaina olin saattanut äitiyslomalle nuortenosaston vastaavan. Olin ihastellut rakenneultraäänin kuvaa, juonut alkoholitonta kuohujuomaa ja keskustellut tunnollisesti odottavan äidin närästyksestä. Olin antanut asettaa käteni hänen mahalleen ja tuntenut kämmenen alla vauvan kevyet potkut, suostunut ripustamaan kaulaani muovisen ruokalapun ja mittelöinyt siitä, kuka onnistuisi syöttämään parilleen nopeimmin pilttipurkillisen mangososetta. ”Meillä on sitten mahtava työpaikka”, muut olivat toistelleet ja palanneet tehtäviinsä silmin nähdessä virkistyneinä. Olin hymyillyt

heidän mukanaan ohimollani tuttu, sykkivä jomotus. Illan olin virunut migreenistä kärsien asuntoni pimeässä vessassa.

Oli keskiviikko, ja aamulla minulle oli ilmoitettu neljännen kerroksen Pilvin nimipäiväkahveista. Viikon kaksi ensimmäistä päivää olivat haihduttaneet voimani kuin kosteuden auditorion taulukouruun jätetystä sienestä. Raja oli tullut vastaan. Kuulukoon työnkuvaani kaikin mokomin pikkujoulut, uuden vuoden avajaiset, pääsiäisen jälkeiset virkistyspäivät, läksiäiset ja vauvajuhlat, mutta oliko velvollisuuteni todella hoilata yhteislaulua vain siksi, että kolkalla sattui olemaan sama etunimi kuin 1381 muulla suomalaisnaisella?

Vahtimestarinkopin pöydän alla oli onneksi hyvin tilaa yhdelle uupuneelle introvertille. Juhlaporukan lähestyessä sujahdin sinne mukanani kirjaston kokoelmista poistettu romaani, joka ei ollut kelvannut kaupunkilaisille sen paremmin eurolla kuin ilmaiseksikaan. Pitelin kirjaa käsissäni ja pysyttelin katseiden ulottumattomissa, kunnes kopin sisään ei enää kuikuiltu. Hiljaisuuden suoma nautinto tuntui melkein syntiseltä.

Romaanin etukantta koristi tyylitelty piirroskuva ikäises-täni naisesta. Taitamaton muovittaja oli lätkäissyt viivakoodin takakansitekstin päälle enkä siis tiennyt etukäteen, mistä kirja kertoi. Ei se haitannut. Hetkessä oli seikkailun makua.

Käsitellessäni hävitettävien kirjojen kasoja en yleensä sortunut tunteiluun. Jos olisin alkanut säälitellä takavuosien kirjailijoiden hengentuotteita ja pelastaa niitä tuholta, en olisi mahtunut pian kotiini asumaan. Tämä kyseinen yksilö oli kuitenkin pudonnut jalkoihini, kun olin purkanut poisto-

kuormaa jätelavalle. Kun olin kerran poiminut sen maasta ja pidellyt sitä käsissäni, se oli tuntunut olevan vastuullani.

Otin pöydän alla mukavan asennon. Avasin romaanin, etsin ensimmäiset rivit.

Illallisvieraat saapuisivat tunnin kuluttua. Mikään ei ollut mennyt toistaiseksi liian pieleen. Tilanne oli vielä suurimmalta osin Betta Bengtsonin hallinnassa.

Tuntia myöhemmin havahduin siihen, että avain kiertyi kopin lukossa. Ovi loksautti auki, Abloy-nippu kilisi, raskaat askeleet laahautuivat pöydän luo ja näin edessäni Raimo Köngäksen jalat: työvuoroni oli kaiketi päättynyt.

Köngäs rykäisi. Kömmin pöydän alta ja yritin keksiä sannottavaa. Myös Köngäs etsi sopivaa letkautusta mutta kerrankin turhaan.

– Jos ei häiritse liikaa sun ... harrastuksia, voisit kertoa, missä täällä mennään, hän sanoi sitten. – Et varmaan joutanut roudaamaan niitä tuoleja yläkertaan? Raskaat hommat han sopii tietysti jättää meille selkäsairaille.

– Vein ne jo aamulla, vastasin nopeasti ennen kuin Köngäksen uhriutuminen etenisi pidemmälle. – Kokoelma-poistot on myös hoidettu eteenpäin. Ja jos ihmettelet, missä siirtokirjat ovat, ne löytyvät kellarista valmiiksi pakattuina.

Laskin kirjan alassuun pöydälle, vedin takin ylle ja nostin repun selkään.

– Huomiseen, hymyilin ovella. – Ai niin ja jos Jantusta näkyy lukusalissa ryyppäämässä, sitä voi muistuttaa, että se antoi mulle kunniasanansa, että kuluu ainakin viikko ennen kuin se pitää häätää seuraavan kerran.

Olin jättänyt sormen romaanin sivujen väliin merkitsemään kohtaa, jossa lukeminen oli keskeytynyt, ja ulos päästyäni avasin kirjan jälleen. Betta Bengtsonin elämä erosi omastani melkein joka suhteessa: hän oli käytännöllinen aviovaimo seitsemänkymmentäluvulla, minä noutoaterioiden varassa elävä itsellinen nainen, mutta hänen nahkoihinsa oli silti mukava sujahtaa. Tapahtumat enteilivät jotakin, haistoin sen, vaikka Betta itse ei näyttänyt olevan asiasta tietoinen. Kastiketahrat esiliinassa eivät olleet pelkkiä harmittomia roiskeita. Se ettei Betta ollut muistanut laittaa uunia ajoissa päälle saattoi olla ratkaiseva dominopala, joka kaataisi muut mukanaan. Sitä paitsi en luottanut hänen mieheensä. Jos puoliso saapui töistä tyhjin käsin, vaikka oli luvannut hankkia illallisviinin, sopi kysyä missä tämän ajatukset pyörivät.

Jokaisen kappaleen jälkeen nostin katseeni, arvioin tien pinnan ja optimaalisen reitin. Tärkeintä oli ohjautua riittävän kauas kadun reunasta, vastaan tulijoista, puolisuulista lätäköistä ja koirankakoista. Kaksi viimeistä aiheutti tällä hetkellä eniten harmia, mutta minusta oli tullut taitava. Osasin varoa autoja ja pyöräilijöitä, maratonille treenaajia ja vastaantulevaa nuorisoa säikähtäneitä mummoja keskitymisen suuremmin häiriytymättä.

Petollisen puolison haju yltyi löyhkäksi asti, kun Bettan aviomies ilmoitti ensi töikseen menevänsä suihkuun. Sieltä palattuaan hän kurtisti kulmiaan illallisaineksille. Toki mies saattoi sallia itselleen syrjähyppyn, jos vaimo ei vaivautunut muistamaan, ettei puoliso pitänyt ruskeasta kastikkeesta. Olisi tehnyt mieli ravistella Bettaa, joka murehti vain,

sopivatko servietit pöytäliinan kuosiin. Miten kukaan voi olla niin sokea? Kuinka ihminen saattoi olla niin tiedoton siitä, mitä hänen ympärillään tapahtui ja mikä häntä odotti?

Kadunkulman käännös tuli vastaan nopeammin kuin tajusin. Ehdin vielä väistää lastenvaunut ja koiran, sain hyppätyä kadulle liiskaantuneen pitsapalan ylitse, mutta sitten oikealta kurvasi sininen Audi, jota ei kyennyt pysäyttämään edes kimpale kunnianarvoista proosaa.

Ensin petti jalka. Heti sen jälkeen lensi romaani. Päädyin selälleni auton etupuskurille. Aurinko häikäisi silmiäni, jossakin solisi vesi ja tajusin, että oli kai tullut kevät.

– **K**uinka monta kertaa mä olen sanonut, että sun pitää keskittyä? Memmu kysyi ja työnsi mehulasiin upotettua pilliä huulieni väliin. – Enkö mä ole sanonut, että jonnain päivänä sä jäät vielä auton alle? Musta on inhottavaa olla oikeassa.

Vasen jalkani oli nostettu ilmaan ja vuorattu kauttaaltaan valkoisella kipsillä. Otin mehulasin käsiini, jotka toimivat edelleen vaikkei sisko näyttänyt luottavan siihen, join hiukan, laitoin lasin sivupöydälle ja tavoittelin sanomalehteä. Uutisten lukeminen voisi taittaa pahimman terän motkottuksesta ja jalkasärystäni.

Memmu läpsäisi minua sormille ja siirsi lehden ulottumattomiin.

– Lotta sun täytyy herätä. Sun on pakko skarpata ennen kuin sä pääset hengestäsi. Katso mua.

Tottelin Memmua. Pitkät vaaleat hiukset kehystivät huolestuneita kasvoja, sairaalahuone korosti vaikutelmaa sisarhento valkoisesta ja Memmu näytti tavallistakin kauniimalta. Hän oli ainoa ihminen, jonka seurassa kykenin viettämään päiväkausia yhteen menoon ahdistumatta.

– Joo, mä tiedän, sanoin. – Mä lupaan etten enää lue liikenteessä. Mä olen saanut opetuksen.

Memmu huokaisi, rauhoittui vähän. Hartiat laskeutuivat pari senttiä alemmas ja otsaryppy silisi.

– Jotain hyvää sentään.

– Mitä sulle kuuluu? kysyin ja tajusin samassa, etten ollut nähnyt sisartani viikkoihin. – Et ole soitellut.

– Voisithan säkin soittaa.

– Niin voisin, myönsin. – Mä olen vain tottunut siihen, että sä soitat.

– Ei kai mulle mitään. Memmu kohautti olkiaan. – Työtä. Menoja.

Tavallisesti kun kyselin Memmun kuulumisia, hän puhui Katasta: Katan projekteista ja suunnitelmista ja huolist. Nyt avovaimoa ei mainittu, mikä sai minut aavistelemaan, että jotakin oli meneillään. En aikonut silti udella. Memmu jakaisi sen minkä tahtoi silloin kun tahtoi. Ojensin sormet kohti lattialla lojuvaa reppua mutta vedin käden vinkaisten takaisin sänkyyn. Selkää vihloi niin että silmissä sumeni.

– Viitsitkö antaa mun laukun? pyysin ja räpyttelin vetisiä silmiä, kunnes pahin kipu meni ohi.

– Mitä sä tarvitset? Memmu kysyi, otti repun haltuun ja punnitsi sitä käsissään. – Tämä on ihan sairaan raskas. Mitä sulla on täällä? Kirjaston sivupiste?

Memmu avasi repun vetoketjun ja alkoi käydä omaisuutani läpi.

– *Alastalon salissa*. Säkö aiot tosissasi kahlata tämän läpi?

– Se on mulla kesken.

– Montako sivua sä olet lukenut?

– Viisi. Niin kuin mä sanoin, se on kesken.

Minulla oli lapsesta asti ollut tapana lukea loppuun kaikki aloittamani kirjat. Joskus keskeneräisten teosten pino kasvoi vuoteen vieressä niin korkeaksi, että se kaatui pienestäkin hipaisusta. Motivaation vahvistamiseksi pakkasin silloin kirjat reppuun ja aloin kantaa niitä mukanani. Viikon sisällä hartiani olivat yleensä niin jumissa, että kehnompientekin kirjojen lukeminen maistui taas.

Tämänkertainen kirjapinon kevätsiivous ei ollut edennyt pitkälle: reppu oli edelleen melkein täysi.

– *Hyvä sängyssä?* Memmu tarttui seuraavaan löytöön.
– Et ole tosissasi.

– Mä en ole väittänyt olevani täydellinen, sanoin ja ojensin käteni pelastaakseni viihdekirjan tarkemmalta ruodinolta. – Anna sen olla. Se ei ole tehnyt sulle mitään pahaa.

Memmu myhähti, antoi armon käydä oikeudesta ja jatkoi eteenpäin, löysi Betta Bengtsonin tarinan ja lueskeli sitä sieltä täältä. Kirjassa oli onnettomuuden jäljiltä katupölyä ja rapaa, mutta muuten se oli selvinnyt törmäyksestä minua ehjempänä. Olin saanut ohikulkijan pelastamaan romaanin kadulta ennen ambulanssin tuloa, mutta minun ei ollut annettu lukea sitä paareilla. Oli vaikea ymmärtää, mitä vahinkoa kirja olisi voinut saada aikaan enää siinä vaiheessa.

Vähän aikaa kirjaa tutkittuaan Memmu napsautti sen kiinni. Tajusin eroavaisuutemme selkeämmin kuin koskaan. Memmu oli kuin viininharrastaja, jolle ei ollut mikään ongelma maistaa juomaa vain sen verran, että vivahteet nousivat esiin, ja sylkeä loput viinistä maljaan. Minä puolestani olin addikti, intervention tarpeessa jos sisareni yhä päättäväisemmistä eleistä saattoi päätellä jotakin. Melkein odotin että

Memmu kaivaisi taskustaan kirjeen ja alkaisi lukea selostusta siitä, miten kirjoihin uppoutumiseni oli haitannut suhdettamme, miten hän ei lainaisi hyllystään enää yhtään teosta eikä suostuisi viettämään kanssani aikaa, jos olisin hajamielinen ja poissaoleva, jonkin lukemani romaanin vaikutuksen alainen.

Memmu työnsi kirjat takaisin laukkuun. Hän nousi, asetti puhelimeni ja lompakkoni yöpöydälle ja heitti repun selkäänsä.

– Mä pidän näitä nyt vähän aikaa, niin että sä ehdit miettiä asioita, hän sanoi. – Ei se ole mitään elämää, että sä luet toisten selostuksia elämästä. Sä olet nuori. Petteristä on ties kuinka kauan. Sun pitäisi kanniskella repussa vain kondomeja ja vaihtopikkareita.

Ennen kuin ehdin saada sanaa suustani Memmu seiso j ovensuussa. Lapsena hän oli kiskonut minut hiuksista omatekoisesta peittomajastani ja pakottanut minut pelaamaan kanssaan Afrikan tähteä. Joitakin vuosia myöhemmin hän oli suhauttanut minulle hiuslakkaa silmät ja suun täyteen ja työntänyt väkisin nuorisotalon diskoon. Välillä kirveli päänahka, toisinaan silmät, joskus myös sydämeni. Seisoessani puolapuiden edessä ja odottaessani turhaan, että joku hakisi minua tanssimaan, olin kadehtinut vimmaisesti ainoita lapsia, joilla ei ollut vanhempia sisaruksia pämäröimässä ja puuttumassa. Memmun hyväntahtoisuudella oli hintansa, ja minä olin yleensä maksupuolella.

– Mä olen aikuinen ihminen, vetosin. – Et sä voi viedä mun tavaroita noin vain.

– Sitä on aikuisia ja aikuisia. Ja mä olen sun sisko. Mikä on mun, on sun, ja toisinpäin.

Siihen oli paha sanoa vastaan.

– Tiedäthän sä että mä rakastan sua, Memmu paremminkin totesi kuin kysyi.

– Jättäisit edes yhden kirjan, sanoin ja yritin näyttää mahdollisimman surkealta. – Mun pitää saada aika kulumaan täällä. Mun täytyy saada jotain muuta ajateltavaa kuin että mun jalkaan sattuu.

– Hyvin sä pärjää, Memmu sanoi ja nappasi takkinsa tuolin selkänojalta.

Niine hyvineen hän lähti. Katselin ympärilleni sairaalan hiljaisessa tarkkailuhuoneessa. Jalkani oli poikki ja kirjani ryöväty, mutta tilanne olisi tietysti voinut olla pahempikin. Puhelias huonetoveri oli päästetty toipumaan kotiin, hoitajat eivät palaisi vielä hetkeen ja lääkkeet alkoivat viimein purra. Jalan polttava jomotus korvautui miellyttävällä painottomalla horroksella. Sain uppoutua höttöisiin ajatuksiini, hengittää vapaasti, olla rauhassa kenenkään keskeyttämättä. Kenties sääriluun katkeaminen oli parasta mitä minulle oli tapahtunut pitkään aikaan.

Seuraavana iltapäivänä arvelin Memmun rauhoittuneen sen verran, että järkipuhe tepsisi. Kipsattu möhkälajalkani lepäsi taksin takapenkillä. Auto kuljetti minua kohti kotia, ja kun en voinut matkapahoinvoinnin vuoksi edes lukea viidenteen kertaan sanomalehteä, jonka Memmu oli epähuomiossa jättänyt sairaalaan, kaivoin puhelimen taskusta ja soitin hänelle vaatiakseni kirjat takaisin. Nyt jos koskaan niille olisi käyttöä: neljän viikon sairausloman aikana aioin puhdistaa omantuntoni ja tehdä selvää keskeneräisistä luku-urakoista. Jotkut kirjoista olivat olleet minulla vuosia lainassa. Olin pyytänyt työkavereita käyttämään valtuuksiin ja uusimaan lainat kerta toisensa jälkeen, oli korkea aika vapauttaa ne takaisin kiertoon.

Memmu vastasi virallisella äänellään, mikä tarkoitti että hän oli töissä.

– Pieni hetki, hän sanoi ja kuului sitten puhuvan jollekulle muulle. – Mun on valitettavasti pakko ottaa tämä.

Kuulin kuinka korot kopisivat vasten lattiaa. Hetkeä myöhemmin kopina lakkasi, ovi sulkeutui, lukkoa kierrettiin. Memmun täytyi olla vessassa.

– Kaamea päivä. Mä nukuin viime yönä vain muutama tunnin ja nyt mä sain paikallisen miestaiteilijan yllätys-

vieraaksi. Se on juonut mun huoneessa viisi kuppia kahvia ja vaatinut, että taidetoimikunta ostaa siltä taulun. Mä yritän vihjailla, että mulla olisi muutakin hommaa mutta ei, se vain kittaa kultamokkaa ja esittelee sen portfoliota. Se on koonnut siihen kuvat koko tähänastisesta tuotannosta. Me ollaan päästy vasta yhdeksänkymmentäluvun alkuun. Se mittaillee mun työhuoneen tyhjää seinää, sanoo että siinähan meillä olisi sopiva tila.

– Kohta sille tulee pissahätä, sanoin. – Mene piiloon sillä aikaa kun se käy vessassa. Ota tietokone tai lukemista mukaan.

– Ei ihmiset mene töissä piiloon.

– Mä ainakin menen. Hyvä piilopaikka on pelastanut mut vaikka mistä pinteestä. Miksi sun pitäisi pahoittaa sen mieli, kun sä voit etsiä jonkin komeron, lueskella siellä ja odottaa, että se ymmärtää lähteä?

Memmu naurahti. Hän alkoi kertoa juttua taiteilijan viimeisimmistä näyttelynavajaisista, mutta tarinan keskeytti haukotus, joka tarttui puhelimen välityksellä ensin minuun, sitten taustapeilin kautta taksinkuljettajaan. Leukojamme venytelyämme Memmu palasi ääneen.

– Ehkä mä noudatan sittenkin sun neuvoa, hän sanoi ja jätti jutun kesken. – Lorvin täällä vessassa siihen asti että se kyllästyy. Sä saat pitää mulle seuraa. Tässä on kyllä se riski että mä nukahdan tähän pöntölle, mutta älä ota sitä henkilökohtaisesti.

– Miksi sä et nukkunut yöllä?

– Juteltiin Katan kanssa. Sillä on nyt vähän vaikeaa.

Nielaisin ensimmäisenä mieleen nousevan kysymyksen: milloin Katalla ei olisi ollut vaikeaa? Kata kärsi luovista krii-

seistä yhtä säännöllisesti kuin pms-oireista, ja olin itse asiassa varma että ilmiöt olivat kytköksissä toisiinsa.

– Eikö se ole vielääkään saanut apurahaa? kysyin sen sijaan.

– Ei. Mutta enemmän sitä tällä hetkellä painaa sen äidin jutut.

Katan äidillä oli ollut vuosia aikaa sopeutua siihen tosiasiassa, ettei tytär ollut kiinnostunut miehistä. Toistaiseksi oppimisprosessin vauhti ja intensiteetti eivät olleet huimanneet sivustaseuraajan päätä.

– Mun olisi pitänyt arvata että näin kävisi, kun Kata kertoi että se menee äitinsä luokse syömään, Memmu selitti.

– Mä kysyin jaksako se varmasti, kun se palaa sieltä aina niin hermostuneena, mutta se ei halunnut syödä lounasta mun piikkiin. No, enivei, Katan äidin mielestä Katan pitäisi vetää tästä kaikesta oikeat johtopäätökset ja alkaa elää kunnan elämää.

– Luulisi että se olisi iloinen, että Katalla on niin kiva tyttöystävä, sanoin. – Sulla on sentään valtion virka. Säästöjä. Säännöllinen päivärytmi. Sä olet sosiaalisesti tosi taitava ja ihmisten on helppo tulla sun kanssa toimeen.

Saatoin melkein nähdä Memmun vaisun hymyn ja otin sen pienenä voittona. Jos Memmu kykeni ennustamaan Katan tunnetilat äititapaamisten jälkeen, minä puolestani olisin voinut piirtää kaavion siitä, miten ne vaikuttivat Memmuun. Kaiken tarmokkuutensa alla sisko oli herkkä syyllistymään. Tunnollisuus teki hänestä ehkä hyvän byrokraatin, mutta anopin kanssa hän olisi tarvinnut paremminkin huonoa kuu-
loa ja paksua nahkaa.

– Täällä haisee, Memmu sanoi. – Odota vähän, mä käväisen katsomassa, joko se äijä on häipynyt.

Lukon raksahdus, hetki korkokenkien kapsetta.

– Ei saakeli, nyt se huomasi mut. Pitää mennä.

Puhelimesta alkoi kuulua tuuttausta. Kirja-asiani saisi odottaa. Työnsin kännykän taskuun ja katsoin ulos taksin ikkunasta. Kasvoilleni nousi hymy: olin jo melkein perillä. Vain vuorokauden poissaolon jälkeen tuntui kuin olisin palannut pitkältä matkalta. Muistin äkkiä miksi pidin kodistani niin valtavasti. Se oli kokonaan minun, se oli turvani, lepopaikkani, maailmani. Yksiöni niukoissa neliöissä minulla oli kaikki mitä tarvitsin.

Auto ajoi pihaan ja maksoin kuljettajalle, taiteilin kyynärsauvojen varassa rappukäytävään ja kiitin menneisyyden itseäni siitä, että olin ostanut asunnon pohjakerroksesta. Vain kaksi porrasta kavuttavana. Tasanteella otin esiin avaimen, sujautin sen lukkoon ja nykäisin oven auki. Vesi loiskahti, valui jalkoihin ja käytävään. Kesti hetken ennen kuin ymmärsin, mitä silmäni näkivät. Kodissani lainehti meri.

Hilpeänhauska kertomus siitä, mitä tapahtuu kun introvertti sinkkunainen joutuu kosketuksiin reaali maailman kanssa.

Lotta on lukutoukka, joka on luonut elämälleen täydelliset puitteet: hän on sinkku ja töissä kirjastossa. Lukemista eivät pääse häiritsemään edes ihmissuhdesotkut, sillä Lotan sosiaalinen kanssakäyminen rajoittuu siskon yllätysvierailuihin ja vahtimestarikollegan satunnaisiin murahteluihin.

Kaikki muuttuu kun Lotta kävelee kirja kädessä auton alle ja yläkerran mummo unohtaa hanan valumaan. Käynnistyy ketjureaktio, joka häätää Lotan kodistaan ja saa hänet hiljalleen oivaltamaan, että myös oikeilla ihmisillä – ei vain romaanihenkilöillä – voi olla toisilleen jotain tarjottavaa.

Edessä on kuitenkin uusi ongelma: valitako rinnalle sielunkumppaniksi mainostettu Jiri, jonka kanssa voi uppoutua kirjojen maailmaan, vai sosiaalinen Olle, jonka seurassa joutuu jatkuvasti epämukavuusalueelle.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789513 189198

84.2

ISBN 978-951-31-8919-8

